

Sygn. akt: I C 797/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Tyrakowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Wlazik

po rozpoznaniu w dniu 09 lutego 2016 r. w Jarocinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko E. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. W. na rzecz powoda (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 10 733,83 zł (dziesięć tysięcy siedemset trzydzieści trzy złote 83/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 15 maja 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 01 stycznia 2016r. do zapłaty

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 954,69 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote 69/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania

SSR Magdalena Tyrakowska

Sygn. akt I C 797/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15.05.2015r. powód (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanej E. W. kwoty 10733,83zł wraz z umownymi odsetkami od dnia 15.05.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniósł, że pozwana i wierzyciel pierwotny (...) Bank (...) S.A. zawarli w dniu 07.05.2008r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Na podstawie art. 492§ pkt 1 ustawy z dnia 15 września 2000r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2013, poz. 1030 ze zm.) nastąpiło połączenie poprzez przejęcie całego majątku (...) Bank (...) S.A. przez (...) Bank S.A. Pozwana nie uregulowała swojego zadłużenia, wobec czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie. W dniu 02.04.2014r. (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Dnia 18.08.2014r. strony zawarły umowę ugody na czas oznaczony. Pozwana dokonała wpłat na rzecz strony powodowej w łącznej wysokości 704,00zł. Zadłużenie pozwanej, po zarachowaniu dokonanych przez nią wpłat, wynosi 10733,83zł, w skład którego wchodzi kwota 10385,29zł tytułem należności głównej oraz kwota 348,54zł tytułem skapitalizowanych

odsetek umownych wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Powód wzywał pozwaną do zapłaty, jednakże bezskutecznie (k.2-9).

Sąd Rejonowy w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Jarocinie (k.11).

Pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 12.10.2015r. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Podniosła, że powód nie udowodnił podstawy dochodzonego roszczenia oraz zarzut przedawnienia. W uzasadnieniu podała, że pozwana zaprzecza, by zrzekła się zarzutu przedawnienia, a ponadto, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia, nie wykazał swojej legitymacji (k.41-42).

W odpowiedzi na stanowisko pozwanej powód podtrzymał powództwo w całości (k.48-49).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07.05.2008r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S.A. a pozwaną E. W. została zawarta umowa bankowa o numerze (...).

(okoliczność bezsporna)

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. na podstawie umowy cesji z dnia 02.04.2014r. przejął od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. prawa do wierzytelności wobec pozwanej E. W. z tytułu umowy pożyczki.

(dowód: duplikat umowy cesji z dnia 02.04.2014r. wraz z wyciągiem z załącznika

k.15-29)

Dnia 18 sierpnia 2014r. strony zawarły ugodę. Stosownie do jej treści pozwana uznała wierzytelność w wysokości 10844,41zł i zobowiązała się do jej spłaty w 50 ratach, w wysokości po 252,00zł, ostatnia rata w wysokości 92,13zł płatna do dnia 18.09.2018r. Pozwana dokonała wpłat kilku rat, pozwanej odpowiadało rozłożenie płatności zadłużenia na raty.

(dowód: umowa ugody k.30, zeznania pozwanej E.E. W.:03:39- 00:08:59)

Wobec braku spłaty 3 pełnych rat ugody w terminach w niej określonych powód wypowiedział umowę ugody pismem z dnia 06.02.2015r.

(dowód: wypowiedzenie k.33, dowód nadania pisma k.31-32)

Powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 24.04.2015r. k.34)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne wskazują, iż pozwanego i wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki. Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Powód na podstawie umowy cesji, nabył od wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanej z tytułu umowy bankowej.

Faktem przyznanym jest, iż strony zawarły ugodę (art. 917 k.c.), w której czyniły sobie wzajemne ustępstwa w celu wykonania roszczeń wynikających z istniejącego między nimi stosunku prawnego, a więc określiły sposób

spląty zadłużenia, a pozwana w ramach jej postanowień dokonała spląty kwoty 704,00zł. W ocenie Sądu powyższe porozumienie stanowiło uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123§ 1 pkt 2 k.c. i dorozumiane zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. Uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123§ 1 pkt 2 k.c. występuje w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2003r., I CKN 11/01, LEX nr 83834). Za takie zachowanie bez wątpienia należy uznać zawarcie ugody i dokonane przez pozwaną spląty rat w ramach ugody zawartej pomiędzy stronami.

W odniesieniu, do zarzutu przedawnienia podniesionego w odpowiedzi na pozew należy uznać, że nie zasługuje on na uwzględnienie, w świetle okoliczności podniesionych wyżej to jest uznania roszczenia. Przewidziana w art. 117§ 1 k.c. możliwość zrzeczenia się przez dłużnika korzystania z przedawnienia jest jego uprawnieniem osobistym, nie wymaga żadnej formy, może nastąpić także per facta concludentia. W wyroku z dnia 3 lipca 1997r., I CKN 186/97, Lex nr 55393 Sąd najwyższy uznał, że zawarcie ugody, w której pozwany uznał przedawnione roszczenie, oznacza zrzeczenie się zarzutu przedawnienia.

Zarzut pozwanej nieudowodnienia postawy roszczenia jest niezasadny. Powód wykazał stosownymi dokumentami, że pozwana i wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na należne powodowi koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 536,00zł oraz wynagrodzenie jego pełnomocnika w kwocie 2400,00zł, ustalone przy zastosowaniu stawek określonych w § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), a także 17 zł tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo i 1,69zł opłaty manipulacyjnej.

/-/ M. Tyrakowska